

Stroom anonieme achterhoofden

My body, this paper, this fire The Inverted Journey (Mirror) pedro Barateiro Waar P////AKT, Zeeburgerpad 53 Te zien t/m 12/5

EDO DIJKSTERHUIS

→ Links The Inverted Journey (Mirror), dat tussen al het politiek geladen werk bijna poëtisch oogt. Pedro Barateiro.

Achter de microfoon staat niemand. Uit de speakers klinkt een stem die met een derde van de snelheid is vertraagd en daardoor iets clandestiens en verleidelijks krijgt. Hij zuigt je het verhaal binnen.

Dat begint bij studentenprotesten in Lissabon die door de politie krachtig uit elkaar worden geslagen - het zwaarste staatsgeweld sinds de val van het Portugese fascisme in 1974. Daarna vertelt de stem over de vercommercialisering van muziekfestivals, de populariteit van prozac in de jaren negentig, de ontdekking van de oneindigheid van het heelal door telescoop Hubble en de soundtrack van Romeo and Juliet.

De geluidsinstallatie My body, this paper, this fire is onderdeel van de gelijknamige, eerste solotentoonstelling van de Portugese kunstenaar Pedro Barateiro in Nederland.

**Van studentenprotest via prozac naar
soundtrack van Romeo and Juliet**

Er hoort ook een publicatie bij, waarin de tekst is na te lezen en een essay enige uitleg biedt. Er vallen woorden als 'kolonialisme', 'neoliberalisme' en 'commoditisering'. Idioom dat ook in de mode is onder Nederlandse kunstenaars, maar dat vaak taai, oninteressant werk oplevert. In Zuid-Europa is die politieke taal nooit weg geweest en het klinkt daarom minder geforceerd en oprechter.

Geen koopwaar

Barateiro brengt zijn denkbeelden bovendien in de praktijk. Hij vertaalt zijn aanklacht tegen het door technologie aangedreven kapitalisme in kunst die zich onttrekt aan de handel. Hij maakt geen objecten die koopwaar kunnen worden.

Tekst is het medium waar hij de voorkeur aan geeft. Die klinkt, om vervolgens weer te verdwijnen.

Toch is er ook nog wat te zien bij P////AKT. In de ruimte met gedempt licht staat een vierkant stalen frame met daarin een schematische weergave van een quantumcomputer. Het is de vraag of Barateiro deze nieuwe generatie rekenkrachtcentrales ziet als de volgende stap in het kapitalisme waarin algoritmes ons veranderen in slaafse consumenten. Of dat dit een uitweg is, terug naar de belofte van vrijheid zoals in de begindagen van het internet.

De constructie heeft iets weg van Vladimir Tatlins constructivistische toren die in 1919 de technische vooruitgang van de Sovjets moest symboliseren, maar dan ondersteboven.

Tussen zo veel politiek geladen werk oogt *The Inverted Journey (Mirror)* bijna poëtisch. Op twee videoschermen schuiven foto's voorbij van anonieme achterhoofden en het Noord-Portugese landschap waar lithium wordt gewonnen, een metaal dat onmisbaar is voor smartphonebatterijen. De stof wordt echter ook gebruikt als medicijn tegen depressie.

Dit verhaal vertelt zichzelf.